

ԳԱՐՈՒՆ Է

Սիրքս յորդո՛ւն է այնպէս, գարունի մէջ, գարնան պէս ...:

Բայց այս գիշեր՝ ամայի՛, զերթ հով-նոնի ջրափին
Սիրսն իր գրկած սէր-բամբիշ, որուն աչքերն ու հոգին
Գիշերներուն կը փամեն խորունկ քախիծը կարծես ...:

Սիրքս յորդո՛ւն է այնպէս, գարունի մէջ, գարնան պէս:

Ան կ'արիւնի կառօճէն իր սէրերուն աբեղայ.
Պարման օրեր, դառնութիւն, տեսիլք, ընկեր, անցեալէս
Կ'ապրին անայց գիշերներ՝ գորշ վրանի սակ հիմա ...:

Սիրքս յորդո՛ւն է այնպէս ...:

Եւ ինքզինքէն ան սակաւ
Կը պարպրի գարնան պէս, որ աշունի շուրթերուն
Կը զգայ կախուիլն իր վերեւ, ցուրտ ու կաշուն ... Եւ որուն
Գուցէ փչե՛ր մօտեցան բաժնեղու ցուն իր անբաւ ...:

Գարունի մէջ, գարնան պէս, սի՛րս իմ, ծաղկե՛, պարպրե՛ ...

Ու թող սէրերդ մէկ-մէկ բաժակիդ յորդ օրօրոնքէն
Կախուի՛ն՝ ամուր քեզ գրկած բեկումներուդ մէջ ամէն,
Որ դուն մընաս միշտ լեցուն, ու միշտ ծաղկուն ... գարո՛ւն է:

ՇԷՆ - Մ Ս. Զ

